

Mécs Anna: FOGYÁS

Milyen jó segge van, nézem az előttem futó férfit. A rekortánon föl-le, a farizma kidomborodik, megmarkolnám. Másodszorra köröz le, nem bánom. Egyszer csak félreáll, végzett, odapillantok, ő is ide, észrevettük egymást, de flörtnek még kevés. Teszek még egy kört, sietek, hogy még elcsípjem, és nehogy azt higgye, lassú vagyok. El akarok suhanni előtte, és közben rámosolyogni. Még ott nyújt a pálya szélén, én ránézek, ő vissza, megrázom a fejem, újra ránézek, nem hiszem el, hogy annak az arcnak az emléke néz vissza rám ebből a jóképű arcból, Márk, kérdezem némán tátogva, fejem oldalra fordítom. Letarolok egy bácsit, aki úgy gondolta, jó ötlet a futópályán sétálni, ő persze megússza, én a karomat töröm.

Egy órája várunk a Jánosban, Márk már négyszer odament a főnövéhez reklamálni. Még mindig nem tudtam megszokni, ahogy kinéz. Amikor utoljára láttam, negyven kilóval több volt, és bőgött. Visszaül, hát szia, mondja, most szólnak egymáshoz először. De többet nem is beszélünk, csak szkenneljük be a másik testét, fel-le jár a szemünk, én se így néztem ki korábban, három számmal nagyobb ruha, úszógumi, toka, összedörzsölődő combok, lefele görbülő zsírszáj, most meg a legtöbb pasas megdugna.

Fasor, itt randiztunk először még tizenegyedikben. Felújították, érzem a régi szagot, de mintha egy másik hely lenne. És mintha mi is először randiznánk. Jól nézel ki, mondja, te is, válaszolom, és ülünk tovább. Feltesz egy-két ismerkedős kérdést, flörtöl velem, izgatottan, mintha el se hinné, hogy egy ilyen lányt megkaphat, próbálgatja az új testét, az új lehetőségeket, egy újabb bizonyíték vagyok neki, hogy kategóriát ugrott, a tohonya bölcsészből szexi felnőtt lett.

Másnap rám ír, futhatnánk egyet. Izgatott leszek, de gyullad a lámpa: csak magára gondol, megint. Nagy nehezen befotózom neki a gipszelt kezem, emlékeztetőül, röhög, akkor sétáljunk. Nem bírta már, hogy csak a lúzer lányoknál van esélye, bocs, kap észbe, valamit tennie kellett, miután velem, ahogy. De végre ember lett, férfi, szívós, akaraterővel. Meg nem eszi azt a sok szart, nem érti, én lány létemre mégis hogy élhettem úgy, ma már egyszerűen

szánja a kövér embereket, talán nem is emberek, hanem akaratgyenge állatok, akik kihalásra vannak ítélve, súly alapján adóztatnék, ezek széthaszálják a kórházainkat. Már a negyedik maratonját futja, mindennap tíz kilométer, heti egy pihenőnap, ezen a héten ma pihen, miattam, mosolyog, meg hát tegnap is félbehagyta, reméli, értékelem. Lenyűgözhetne. Csak hát hiányzik az a kövér csávó, aki költő akart lenni, aki szorongásában szétzabálta magát, aki mély volt és sötét. Persze anyám sose hitte, hogy költő lesz belőle, a költők azok vékonyak, elisszák a testüket, meg éjszakáznak, nem ilyen kényelmes hájpacnik, ez legfeljebb a zsírokról tudna ódákat zengeni.

Motivációs könyvet írok, mondja, mindennap tíz oldal, rendszer kell, és fegyelem, hogy én milyen hülye voltam, és hogy te milyen rossz voltál hozzám, túl engedékeny, az ilyen nők miatt vesznek el a férfiak. A fején törném szét a gipszet. Magyaráz, szakért, társadalmi szakadék, lassan felszívódó szénhidrátok, transzparens kommunikáció, a félénk fiú dölyfös szakértő lett, szinte egy másodpercig sem marad csöndben, állandóan kattog és beszél, ugyanúgy rágja az életet, mint korábban, csak most nem a hamburgert nagy krumplival, hanem az egészségmániás gittet.

Én sose voltam ilyen végletes, mint ő, a nőknél amúgy is más az eloszlás, kevesebb az örült, kevesebb a zseni. Miután szétmentünk, leolvadtak rólam a kilók, pedig hogy rühelltem korábban ezt a kifejezést. Nincs edzésrendem, nincs kalóriatáblázat, nem ismerem a testem anatómiáját, mégis jó nő lettem, nélküle. Előtte én voltam a megértő barátnő, a csendes, duci lány, aki kicsit kevésbé szájalmas, mint a kövér barátja, ezért biztonságban van, racionális támasz lehet a nagy tehetség mellett. Aztán lelöktem őt magamról, és maradtam magamnak; lefogytam, és elkezdtem írni, mert mindig is írni akartam, de egy huszonegyedik századi József Attila mellett legfeljebb bevásárlólistát lehetett. És jó csaj lettem, annak minden nyűgével, mert ótvar nehéz, passzoljon a szoknya a blúzhoz, kozmetikushoz havonta, meg a benőtt szőrtüszők ehhez az élethez már nem.

Induljunk, mondja, én megint nem beszélek, csak hallgatok, a kapcsolatunkat is végighallgattam. Szerencsétlenkedve húzzuk át a gipszen a blúzt, megakad,

rángatja, megreccsen, hagyd már, hát ott lóg végig. Éles a fény, neoncsövek között kivilágított ágy, előtte mindig belesüppedhettem a sötétben. Ledobja az atlétáját, lötyyedt bőrredők, kifogyott magából. Azt képelem, azok a striák én vagyok. Nekem a hasam feszes, szinte nem is látni, hogy kővér testben éltem korábban. Neki nincs nyoma rajtam. Megmarkolom a lecsüngő bőrdarabot, belemélyesztem a körmöm. Visszaveszi az atlétát, és folytatjuk, mintha először dugnánk, össze nem illő, szép testek, magunkat csodáljuk egymásban.

Bal kézzel bénázok a Wordben, lassan, betűnként pötyögök. Két kézzel is nehéz, mert elszalad a gondolat, és sose érem utol. Egy éve még féltem volna, hogy hat hét kihagyástól megint meghízom, hogy dobhatom el az ajándékfogyást, hogy megint a kedves, duci lány leszek. Csöng a telefon, próbálom a piros kagylót elhúzni, bal kézzel nehezebb. Márk hívogat. Pár napja ezt játsszuk. Pont, amikor elküldeném a novellámat egy folyóiratnak, először, akkor hív megint, már nem bírom, felveszem. Bóg. Találkozunk újra, itt van a ház előtt, kinézek, az ablak előtt áll, megint úgy néz ki, mint akkor, amikor utoljára láttam bógni. Lecsapom a gépet, lemegyek. Hogy ő engem, higgyem el, nekem akart bizonyítani mindig is, az új testével is, hogy sajnálja, és legyen megint mellette, mert nélkülem ő senki. Rángatja a kezem, hogy ő engem nagyra tud tenni, én leszek az ő múzsája, bevonulunk az irodalomtörténetbe, erőszakosan magához ölel, megfeszíti a bicepszét, gyönyörködik magában, ráeszmél, folytatja a siránkozást. Kibontom magam az öleléséből, nehéz, mert erős, gipszelt kézzel még nehezebb, megbotlom, megfog. Szia, mondom, és visszaindulok a kapu felé, lassan megyek, bal kézzel próbálom kinyitni, a kulcsot elfordítva kell tartani, hogy sikerüljön, szerencsétlenkedem, valami a gipszelt kezemet rángatja, megijedek, hátracsapok, reflex, a fején széttörik a gipsz.

A Jánosban ülünk, két távoli széken, kevesen vannak, éjjel kettő. Ijesztő a folyosó. Rólam levágják a gipszet, csodálkoznak, biztos két hete volt-e a törés, merthogy tulajdonképpen már meg is gyógyult, de három hétig még ne erőltessem. Márknak összevarrják a homlokát, nem várom meg. Éjjel még elküldöm a novellát. Reggel hatkor a futópályán, soha ilyen köridőm még nem volt, mire hazaérek, vissza is ír a szerkesztő, közlik, és menjek be hozzá, kíváncsi rám.